

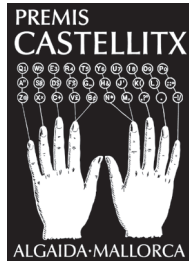
Antònia Arbona Santamaria

Dansaires en la nit

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1993

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1993-P-R-0102-0067

© del text: Antònia Arbona Santamaria
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Antònia Arbona Santamaria

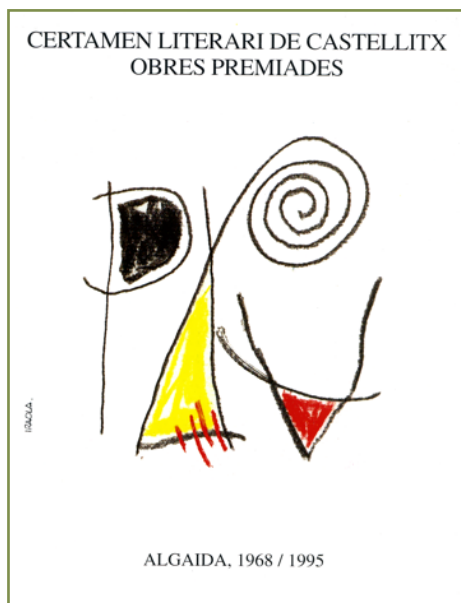
Dansaires en la nit

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1993

L'any 1993 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XVII Certamen de Poesia i Prosa i el XV Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. El Jurat va estar format pels senyors Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Josep Maria Llompart i Pere Mulet Cerdà.

La composició titulada *Dansaires en la nit* d'Antònia Arbona Santamaria fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Dansaires de la nit

I

PREÀMBUL

Provaren d'encisar-te la boca
les paraules adormides
en el replec de la memòria
quan seduïres un líric epitafi,
i dibuixares el més bell dels somriures
vora l'escuma daurada de la matinada.

Un cop més repetires el nom de la ferida
pels confins esbaldregats
que llustrejaven la claror de l'ànima,
quan el defici del cel
s'atansava més i més,
cobejant la porta dels estels.

Ara saps com és de nu el desig d'aquesta pena,
com és un nítid malentès, fruit del silenci,
aquest misteri lleu de cantonada.

II

Creixes arran de terra,
com si de sobte poguessis ofegar-te
en un tímid moviment de passarella.

La calitja del misteri
ha embolcallat l'alè de la bromera,
i cauen làngüides estàtues
abocades a la mort,
quan un vel de matinada es descobreix,
i el somni de la vida
modifica atònit
el joc dels miralls.

III

Corbaren el fons de l'ànima
les paraules de la nit
i no dormiren les cales
la roentor de l'albada.

Creuaren les serralades
els núvols de la memòria
i enfonsaren els misteris
en la sorra de la fosca.

Udolen els llops esverats de la matinada.
Terra vermella et cau a embats
dintre les mans.

Un tenebrós silenci t'acompanya
quan un ventall d'absències
sedueix tot l'esguard.

IV

Vora el paraigüer de l'ànima
un esclat de desfici
ha trencat l'alba,
com si a poc a poc els llençols de la memòria
et negassin el retorn a les petjades.

Somriu en un blanquíssim cap de cantó
un blau comiat embolcallat de misteri,
com si al primer revolt del teu camí
fos capaç de llambrejar aquest somni d'infant.

Els dansaires de la nit
cantaren els teus mots dessota les pedres,
i d'un rampell els caporals d'absències
niaren en el teu feble cos de matinada.

V

Els somnis roents
trabuquen el silenci:
cauen les hores.

Només l'espera
torna el preu del neguit:
ombres i marbre.

Esfulla roses
en el bell mig del pit:
l'aire reclama.

Focs en tenebres
dibuixen el teu somni;
trist calendari.

Grisor de dies
i presó de l'ànima...
quan et cercava.

VI

Vessa un imperi calcigat de somriures
aquell esser que pateix sobtades metamorfosis
quan una altíssima presència es descobreix,
lluny de la teva mirada,
i un innúmer epitafi
sadolla les furtives efígies que es complauen
per tant de desig.

Passeges pels horabaixes incendiats
de mots que no capiren
aquells fills del misteri,
veus febles dins la fosca
feien ressonar l'espès silenci,
i el franquici del comiat
va espargir les senyes del teu nom.

T'arrossegues, a l'aguait
de les teves pròpies petjades,
i ni tan sols has volgut reconèixer
com et fa mal aquell domini absurd,
aquella passió esquinçada
per uns mots que mai no seran teus.

VII

S'ha calmat ara el plom dels teus ulls
i el vent va tancant portes i aixecant torres
de sorolls que mai no sabia desfer.

DANSAIRES EN LA NIT

Tal vegada la presència et creix
entre estimballs de mots mig arraulits,
i uns alzinars inquietes
deixen que corri entre el seu fred
aquest record immòbil de la nit.

Tot s'ha aixecat, i es multiplica la capacitat
de ferir el bronze del misteri,
cal enlluernar aquest vel que ho vessa tot
dins la sorra de la fingida veritat.

Salta el llamp i miralleja
els teus dits llastats de missatges,
quan despulles de dies, càlids i lascius,
entren dins la fosca dels estels.

VIII

Mots de la terra,
trepidants i plens de llum:
criden la Pàtria.

La terra és de gel
pels sentiments innobles:
sentiu-vos els mots.

Talla la terra
aquest gel de silenci:
set espases d'or.

Llànties esperen
aquest foc de silenci:
criden els homes.

Fulles de vidre
en un esquerp silenci:
mouen les ones.

IX

Resten els seus ulls immòbils sota la persiana de la fosca. Ens ha dit que no vindrà ningú. Entre les runes del seu somni, remou set embats de llum que giravolten els seus polsosos llibres.

S'ha allunyat de la porta l'ombra que anava a entrar. Qui és? Tal volta un fil d'amor propi li mancaria en l'instant blanquíssim. Quan ha tocat a la porta, ja era massa tard, ningú no l'ha sentit.

Es fon a poc a poc el revolt del misteri, i uns ulls oberts sense expressió continuen emparant uns raigs de llum inútils. Tots desitjaríem que no existís, que hagués barrat els llavis sense acomiadar-se, sense pronunciar ni un sol molt.

Els desitjos són massa perfectes per arribar a realitzar-se. Camina sota la pluja l'ombra d'ahir. He fugit sense desconsol per no trobar-lo mai.

Tanmateix, saps que estàs a punt de saber la veritat.

X

Camines per la freda fosca i només una ombra et dona la mà. Somrius. Malgrat tot, l'espessor atapeïda del camí li ocultava els llavis, i no entenies ni un sol mot. Ha començat a acomiadar-se. Mocadors en l'aire, llàgrimes i tibantors. Marxeu junts cap al martiri dels signes. Silenci.

Insadollables confins se'ns obren, i en cada revolt furtiu hem anat perdent insignificances que ens haurien aidat molt. Ara ja res no importa. Oblides fins i tot el teu nom, de res et servirà a partir d'ara. Núpcies i comiat.

Has espargit els teus records entre el somni de la matinada. No et queda res del viatge. Et manca quasi tot el que voldries. Obris les persianes de la cambra i només un raig aliè illumina aquestes falses contradetes.

Plors tallant l'aire fred. Dies inútils entre carrerons d'ombres i tu, que no saps quan acabarà aquest malson de vespre.

XI

Somrius, eterna recança dels meus pensaments,
i fas tremolar l'encís de tots els camins
lliures del sentit, sospirant eternament
aquesta semblança de lli que ens obri els ulls
tan a prop d'un lleu desistir.

Altívola i suau,
gentil fera adormida,
sotmesa a l'errabunda subtileza del destí,
imatge imperial assossegada,

tu, que mai no movies la gentil parpella
vora el bri del mancament,
ens demanes avui un nou sentit
a la vida d'àmfora que ens ofega l'esglai.

Comunament es renta en feliç gaubança
aquesta gesta asserenada,
quan un immaculat desencís
s'apodera del sortilegi del vent,
fosca viva dins la núbil fallença.

Romans com un immens i voluble somrís de marbre,
esperant que la taciturna recuperació
arrenqui del pit de la memòria
fervents veritats damunt la buidor del vespre.

XII

La dolça gaubança de viure el breu instant
engelosia el somrís de l'ombra ardent
que vetllava la cuna dels meus pensaments,
pura imatge colpida de nodridores presències.

Va sorgir la tenebra certa
d'un enrenou fervent de matinada,
i l'avís de l'atzar errant
va envoltar la colpidora estança
damnada de totes les ombres.

Dictarà el dolç encativar
l'hora roenta que creix en la flama
del despullat horabaixa.

Romandràs lluny d'aquesta claredat,
d'aquest abisme encisador
que ens encamina, sens cap frisança,
cap al sortilegi de les veritats.

XIII

Ombra
gaubança,
gelosia enfortida
per cent revolts de misteri.

Lleus alens
de l'horabaixa.

Peça fosca
de combat.

Fervent silenci.
Aigua
abasta
eternitat
somriure
i un negre rierol s'acosta,
urpes de somni
en la murada.

XIV

Dibuixares subtils metamorfosis
que arrencaren plors de marbre
a l'incert destí de cantonada.

Niares fervents desitjos
en el més bell indret del cor,
ànima asserenada dels meus pensaments.

Vola i gaudeix de la tempesta
abans que un crit joguinegi
el lasci miratge
en el bosc dels teus ulls.

